

Goigs

**DEL GLORIOS APOSTOL SANT PAU QUI,
JUNT AMB LA DOCTRINA DE JESUCRIST,
SEGURAMENT, PORTA A CATALUNYA LA
DEVOCIO ENVERS LA MARE DE DEU.**

*Puix que en alta Jerarquia
sou dignament exalçat
siau nostre empar i guia
Sant Pau Apòstol sagrat.*

*Quan vós a Damasc anàreu
als cristians empresonar
per vostre camí trobàreu
Aquell qui ens ha de salvar;
vegent vostra felonía
del cavall us ha llençat*

*A l' instant que vós caiguéreu
sens vista vàreu restar
i sens ella coneguèreu
la llum, que us venia a dar;
Senyor, què voleu que facia
al punt li heu demanat.*

*A Ananias el Senyor
comunicà sa intenció,
manant-li us fes sabedor
serieu vas d'elecció;
i se be li contradia
sempre més us ha honorat.*

*Sense tardar, l'alegre nova
el Sant Deixeble vos porta
i la vista vos renova
restant la gent tota absorta;
alabant allà amb porfía
a Déu qui us ha tant amat.*

*Predicant amb gran fervor,
vàreu a Roma arribar,
on el vil Emperador
el cap us manà llevar;
i dels salts donà aquell dia
tres belles fonts n'han brollat.*

*A Jesús vau invocar,
essent ja el cap separat,
per on va restar molt clar
ésser en el Cel col locat,
i puix que al qui en vós confia
sempre l'haveu remeiat.*

*Catalunya, amb devoció,
us suplica humilment
mostrau vostra intercessió
davant de l'Omnipotent,
ja que sempre en vós confia
i mai l'haveu desamparat.*

*Puix de la Verge Marja
foreu predicador exaltat:
sia nostre empar i guia
Sant Pau Apòstol Sagrat.*

V/. Tu es vas electionis S. Pauli apóstole.

R/. Prædicator veritatis in universo mundo.

OREMUS

Deus qui multitudinem gentium B. Pauli Apóstoli predicatione docuisti, da nobis quæ sumus, tu
cujus natalicia colimus ejus apud te patrocinia sentiamus. Per, etc.

Origen de la Devocio Mariana a Catalunya

Es cosa certa que des els seus orígens l'Església ha venerat, sense interrupció, a la Santíssima Verge. Aquesta afirmació, que es basa en la certesa històrica, no necessita pas cap prova, ja que ultra les raons d'ordre teològic que poden aduir-se en son favor, la pura lògica, que no es altra cosa que el sentit comú, ens la fa evident.

En efecte, els Apòstols, per gràcia de l'Esperit Sant, reconegueren en la persona de Jesucrist al Fill de Déu i aquest coneixement els portà necessàriament al de les prerrogatives amb que aquest mateix Déu degué enriquir l'ànima de la Mare del seu Diví Fill i, sobretot, la gran dignitat que suposava per a la Verge Santíssima l'esser Mare de Déu, motius de per sí prou poderosos per a inspirar en el Sagrat Col·legi Apostòlic efectes d'amor i veneració envers Ella. I, en quant aquest coneixement era en ells més viu i convincent, major era també la veneració que els inspirava i d'aquí podem deduir amb quina reverència i entusiasme parlarien els Apòstols de les excel·lències de la Santíssima Verge, a les gents que els tocà evangelitzar, fins al punt de que S. Ciril d'Alexandria pogué escriure amb tota veritat: «Els Profetes l'anunciaren i els Apòstols el celebraren amb les més altes lloances».

Amb tot i que hem dit no ésser necessari provar històricament l'origen del culte a la Mare de Déu, bo serà consignar alguns fets que ens el confirmin.

L'Arqueologia ens en proporciona diversos amb els monuments conservats a les Catacumbes de Roma, principalment un d'ells que ens presenta a la Santíssima Verge, nimbada de llum la testa-símbol de veneració-extesos els braços en actitud orant, segons el ritu oriental, i posada en mig dels apòstols Sant Pere i Sant Pau, significat, segons unànim opinió dels experts en qüestions iconogràfiques, el poder de mitjancera entre Déu i els homes, el que ve a demostrar que els primitius cristians ja reconeixien aital privilegi a la Mare de Déu.

Els mateixos llibres apòcrifs, malgrat els seus errors i immoderada exaltació de la Verge, son altre testimoni de la tesi que anem explanant, ja que, si bé no han estat reconeguts per l'Església com a llibres inspirats per l'Esperit Sant, i d'estar mancats d'un valor històric absolut, son una demostració de la tradició eclesiàstica i del sentir popular dels cristians del segle II en que verén ésser escrits el major nombre d'ells.

I, ja demostrat que la veneració a la Verge data dels temps apostòlics, mirem de veure quin va ésser l'Apòstol que la Divina Providència destinà per injectar-la al nostre poble.

Sembla fora de dubte que Sant Pau vingué a Catalunya per evangelitzar-la. Es ell mateix qui, en carta adreçada als romans des de Corint, exposa per dues vegades el seu desig de venir a predicar-nos la doctrina de Jesucrist: «...quan m'encamini a Espanya, puix espero al meu pas veure-us i ésser per vosaltres encaminat vers aquell país ..» (Cap. XV. v. 24) unes ratlles més avall insisteix en el seu desig amb aquestes paraules: «Aixis, doncs, que hagi acabat aquest afer i consignat en ses mans el fruit d'aquesta col·lecta, marxaré d'aquí, passant per vosaltres, vers Espanya.» (Cap. XV. v. 28). Aquesta insistència amb que l'Apòstol de les Gents ens manifesta el seu desig d'evangelitzar a Espanya, ens mostra l'anhel que la seva ànima, tant plena de zel, sentiria per a complir tal empresa i quant de fruit pensaria treure-rer de la seva predicació.

De com aquest vehement desig de Sant Pau va ésser una realitat ens ho diu el seu mateix deixeble Sant Climent Romà, en una de les seves cartes en la que afirma que l'Apòstol morí: «...després d'haver ensenyat la justícia i d'haver anat fins als termes d'Occident», expressió geogràfica amb que es designava la Península Ibèrica en temps del Imperi Romà. Aiximateix esmenten aquest viatge: S. Atanasi, S. Ciril, S. Epifani, S. Joan Crisòstom, S. Gregori Magne, S. Isidor i altres escriptors dels primer segles, el que demostra es tracta d'una creença antiquíssima en les Esglésies grega i llatina, d'un indiscutible valor probatori, àdhuc en el cas de voler aplicar els mètodes de crítica actualment emprats en els estudis històrics.

Es molt probable i més que probable gairebé cert, que la població d'Espanya escollida per Sant Pau per a la seva predicació degué ésser la ciutat de Tarragona, llavors la principal de les ciutats romanes de la Península i a la que solament separaven quatre dies de navegació del gran port romà d'Ostia. En apoi d'aquesta suposició podem aduir, ademés de la tradició constantment servada a Tarragona, la presència en dita ciutat d'un retaule del segle X, que diuen estigué col·locat en el lloc en que s'esdevingué el desembarc, i, finalment, la capella dita de Sant Pau, avui inclosa en el recinte d'un dels claustres del Seminari tarragoní, edificada damunt la roca des de la que, segons la tradició, l'Apòstol exercí la seva ardorosa i persuasiva predicació. Després, al seu pas per Catalunya, camí de les gal·lies, segurament predicà en les principals poblacions que trobà al seu pas, d'entre les que sobresortia de fàcil destacadíssima la ciutat de Barcelona.

Amb el que acabem de dir creyem que a ningú podrà semblar mancada de fonament la pietosa creença de que la devocio mariana ens vingué a Catalunya per la predicació fogosa del més gran Apòstol que han vist els segles.

RAFAEL FARRARÓS PUIG.

Bibliografia:

- Dr. Sebastià Puig i Puig, Canonge, «Episcopologio Barcinonense», Barcelona. 1929.
- Gregori Alastruey, Canonge, «Tratado de la Santisima Virgen». Madrid. 1945.
- Josep M.ª Bover, S. J. «Las Epistolas de San Pablo», Barcelona. 1940.

Col·lecció «Sembrant» N.º 2. Novembre 1954. Any Marià.
Lletra popular amb lleugeres modificacions de R. Farrarós,
que el adaptan al títol d'introducció de la devocio mariana
a Catalunya que, en aquestos Goigs, es dona a Sant Pau.

